SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCVIII. No. 75. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, APRIL 23, 1991 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 23-го КВІТНЯ 1991 Ч. 75. РІК XCVIII.

Допомога Україні була в центрі уваги нарад Крайової Ради УАКР

Ню Йорк, (Р.Б.) — Допомога Україні і ряд інших важливих справ були предметом нарад з'їзду Крайової Ради Української Американської Координаційної Ради, що відбувся тут в суботу, 23-го березня у власній домівці в УНДомі. У з'їзді взяли участь делегати відділів, члени Екзекутиви з її головою Уляною Дячук, члени Президії Крайової Ради і представники організацій-членів УАКРади.

Екзекутива відбула свої наради раніше і прийняла ряд рішень, які Крайова Рада апробувала.

З'їздом проводив голова Крайової Ради д-р Богдан Шебунчак, а протоколував секретар д-р Роман Борковський.

Д-р Б. Шебунчак відкриваючи з'їзд о год. 12:30, привітав присутніх і коротко накреслив ситуацію в Україні і в діяспорі. Світові події мають великий вплив на події в Україні і в діяспорі. Ситуація на сьогодні — це на байдужість західних урядів до української справи, непевність завтрішнього дня і майбутнього України, головно після референдуму 17-го березня.

Тому два роки діяспора не була готова на процеси в Україні, а сьогодні ми теж не готові до якоїсь плянової дії. Потішаючим явищем є те, що в Україні є чимало людей, відданих справі незалежности. На жаль, ми все ще є свідками виступів деяків політичних діячів з великою шкодою для справи. Спроби сконсолідувати національні сили в діяспорі все ще невдачні. Останньо у запляновaній з ініціятиви уряду ДЦ УНР в екзилі консультативній нараді представників всіх політичних середовищ для обговорення можливостей координованої допомоги Україні в політичному сенсі, що відбулася 15-го березня, представники ОУНр єдині участи в цій нараді не взяли.

Запропоновану програму нарад прийнято без змін. Після прийняття протоколу з попереднього з'їзду, що його відчитав секретар д-р Р. Борковський, відбулися звітування голови, членів Екзекутиви і відділів УАКРади.

Голова подав, що брав участь у засіданнях Екзекутиви і як представник УАКР до СКВУ брав участь в нарадах Президії Секретаріяту СКВУ. Брав участь у підготові бенкету для відзначення 25-ліття Українського Історичного Товариства. Він закликав приступити до конкретної оцінки чи критики діяльности Екзекутиви і перейти до конструктивних плянів на майбутнє, зокрема намітити шляхи допомоги Україні у її боротьбі за людські, релігійні і національні права, а також допомоги жертвам Чорнобиля. Цій справі треба на нарадах присвятити якнайбільше уваги.

Потім звітували члени Президії Екзекутиви. Першою звітувала голова УАКР У. Дячук, за час від 1-го липня 1990 року, коли перебрала провід УАКРади.

Як представник УАКР до СКВУ брала постійно участь в нарадах Президії Секретаріяту СКВУ. В жовтні минулого року репрезентувала крім УНС теж УАКРаду на 2-му З'їзді Руху в Києві разом з членами Екзекутиви Р. Даниликом, І. Гавдяком і І. Олексином. Вона вітала з'їзд і передала спеціяльні стяжки для делегатів і гостей як дар від УАКР. Вміжчасі вислано листи: до Верховної Ради

(Закінчення на стор. 3)

ПРО ПОВОРОТ ПАТРІЯРХА

Ню Йорк. — Тут у четвер, 25-го квітня, Микола Галів виголосить розповідь про поворот Патріярха Мирослава Івана Любачівського до Львова. Імпрезу влаштовує нюйоркський Відділ Українського Патріярхального Товариства. Відбудеться вона о год. 6:30 вечора в Домі НТШ, 63 Четверта авеню між 9-ою і 10-ою вулицями.

ЗАКЛИК

КРАЙОВОГО КОМІТЕТУ ВІДМІЧЕННЯ ТРАГЕДІЇ ЧОРНОБИЛЯ

В квітні цього року припадає п'ята річниця нуклеарної катастрофи в Чорнобилі. Жителі України все більше і більше доходять до висновку, що атомний вибух 26-го квітня 1986 року має і матиме неймовірно трагічні наслідки впродовж довгих років, а навіть століть. Впали жертвами не тільки ті, що були під безпосереднім впливом радіяції, але й ті, що народилися після чорнобильської трагедії і немає сумніву, що й майбутні покоління, ці ще сьогодні ненароджені, житимуть під маревом екологічного пекла.

Не зважаючи на те, що кількість онкологічних захворювань щитовидної залози подвоїлася по цілій Україні і що число хворіб серця, кровоносних судин і очей значно збільшилося, речники міністерства здоров'я України твердять, що стан здоров'я тепер в Україні ніби нормальний. Недавно в одному із своїх інтерв'ю головний радіолог тогож міністерства д-р А. П. Лазар заявив, що зріст недуг у зв'язку з радіяцією становить тільки 1% і що нарікання і критика є результатом т. зв. „радіо фобії", тобто виявом психологічної гістерії.

Спостерігаємо також, що і західній світ, поставивши на перший плян війну в Іраку та занепокоєння відносно евентуального розпаду совєтської імперії, починає дещо менше інтересуватися чорнобильською трагедією. Взявши це до уваги, як також перекручування і затаювання фактів совєтськими властями, українці діяспори повинні взяти на себе обов'язок пригадувати собі і цілому світові про страждання, спричинені нуклеарним випадком в Чорнобилі. З цієї причини Крайовий Комітет Відмічення Трагедії Чорнобиля, який об'єднує представників УККА, УАКР і Конференції Безсторонніх Організацій, закликає українську громаду взяти участь у запляновaній програмі:

П'ятниця, 26-го квітня: Згідно з проханням Крайового Комітету, усі ієрархи і провідники Українських Церков згодилися дати зарядження відправити о 6-ій год. вечора у всіх церквах Молебні для відзначення трагедії в Чорнобилі. Є побажаним, щоб вся українська громада взяла масову участь та інформувала неукраїнців про причину тих відправ.

Субота, 27-го квітня: В Українському Інституті Америки в Ню Йорку, 2 79-та вулиця схід, відбудеться симпозіюм, присвячений трагедії Чорнобиля. Заплановано мати дві сесії. Початок першої сесії в 11-ій год. ранку, а другої, після полудню, о 3-ій год. Зголосили свою участь і свої теми такі доповідачі: проф. д-р Олекса Біланюк (професор фізики — Свартмор коледж) — „Технічні аспекти чорнобильської трагедії і можливости її повторення"; проф. д-р Іван Головінський (професор психології і продекан педагогічного факультету, Ратгерс університет) — „Нуклеарна катастрофа в Чорнобилі та розумове недорозвинення"; проф. Любов Романич (учителька англійської мови — Броди, Україна) — „Переживання матері у зв'язку з чорнобильською трагедією"; проф. д-р Алла Орса Романо (професор хемії — університет Ню Йорку) — „Обсяг чорнобильської катастрофи в Білорусії"; Роман Лубківський (поет Львів) — „Духовний Чорнобиль — від трагедії до національної консолідації"; д-р Зенон Стахів (директор стратегічних досліджень — Інженерськийінститут

(Закінчення на стор. 3)

Виділятимуть допомогу „чорнобильцям"

Київ. — Як повідомляє газета „Радянська Україна", у зв'язку з реформою роздрібних цін і з метою соціального забезпечення громадян, які проживають на територіях, що зазнали радіоактивного занечищення в результаті вибуху на Чорнобильській АЕС, кабінет міністрів СССР прийняв рішення про виплату їм від квітня ц.р. щомісячної грошової допомоги.

Мешканці населених пунктів, в яких запроваджено обмеження споживання продуктів харчування місцевого виробництва та особистих господарств, отримають допомогу в сумі 60 карбованців на кожного члена родини.

Тим, хто проживає в населених пунктах, де частково обмежено споживання молока і, в разі потреби, інших продуктів харчування місцевого виробництва та особистих господарств, вирішено виплачувати щомісяця по 30 карбованців до 1-го січня 1993 року.

Гроші виплачуватимуть із союзного бюджету в межах асигнувань, передбачуваних державною союзно-республіканською програмою невідкладних заходів на 1991-1992 роки щодо ліквідації наслідків катастрофи на Чорнобильській АЕС.

Патріярх Мстислав турбується долею І. Дем'янюка

С. Бавнд Брук, Н.Дж. — Патріярх Києва та всієї України та Митрополит Української Православної Церкви в ЗСА Мстислав I звернувся листом з 27-го березня до державного секретаря ЗСА Джеймса Бейкера з проханням зробити старання, щоб удоступнити документи, що зберігаються в Архівах Жовтневої революції в Москві про німецький табір полонених ч. 319 в Холмі, де за всіма познаками перебував Іван Дем'янюк під час його здогадних злочинів в таборі Треблинка. Недавно виявилося, що документи були передані американськими збройними силами совєтським представникам в квітні 1945 року.

У своєму листі Владика Мстислав стверджує, що його переконання про невинність Дем'янюка є підкріплене новими історичними дослідами, які ставлять під сумнів багато аспектів оскарження, включаючи навіть саме існування монструального „Івана Грозного". Згадуючи про своє недавнє звернення в справі Дем'янюка до президента Ізраїля, Владика каже, що на його думку, ця справа це „ніщо інше, як ще одне намагання Кремля посіяти зерно незгоди між народами Ізраїля і України".

ПОЗИЦІЯ М.ҐОРБАЧОВА ПОВАЖНО ЗАГРОЖЕНА

Москва. — Повернувшись з чотириденної візити до Японії совєтський диктатор, генеральний секретар ЦК КПСС і президент СССР, Міхаїл Ґорбачов, стрінувся в дома з поважними труднощами політичного, економічного і особистого характеру.

„Ребілянти", прихильники твердої лінії у політиці, вбільшості члени Центрального Комітету КПСС, каґебісти, генералітет армії і противники Ґорбачова з організації „Союз" домагаються негайного скликання з'їзду народних депутатів на якому вони спробують поставити вимогу резиґнації з посту президента М. Ґорбачова і домагатимуться цілковитої перебудови урядової та парляментарної системи.

Вміжчасі колишні співробітники і прихильники Ґорбачова, зокрема висококваліфіковані економісти, між ними Станіслав Шаталін, категорично відкинули і засудили публічно останній економічний плян уряду, порадили Ґорбачову і його теперішнім співробітникам, не вживати назви „вільний ринок", бо це ніщо інше як обдурювання Заходу і пропагандивна фраза Комуністичної партії, щоб з одної сторони обманути західних кредиторів, а другої заспокоїти совєтських громадян, що мовляв, економічна ситуація поправиться незабаром, хоч такого вигляду взагалі немає. Ціни на товари першої потреби зростають з кожним днем, а в магазинах вже немає навіть товарів елементарної потреби, як, наприклад, мила, порошку до праня, зубної пасти, не кажучи вже нічого про харчові продукти.

Теперішнє керівництво комуно-московської імперії переживатиме цього й в наступному тижні тяжкі часи випробування. У Верховній Раді СССР наростає спротив до підвишки цін і взагалі до економічної програми, З'їзд народних депутатів (понад 2,250 осіб) готовий висловити недовір'я до політики М. Ґорбачова і йому нічого не залишиться як зрезиґнувати з посту президента СССР, в середу 24-го квітня відбудеться ленарне засідання Центрального Комітету КПСС до якого прихильники твердого кулака приготовляються вже від давна.

Остання урядова статистика підверджує, що економіка в минулому кварталі цього року була катастрофальна, а ціни на деякі товари зросли на 123 відсотки, ще перед тим як уряд проголосив свою нову економічну програму. Це також вказує, що уряд президента, Рада Міністрів і інші відповідальні чинники вже не здібні контролювати імперією і про це знає генералітет армії, КҐБ, міністерство внутрішніх справ, яке також очолює генерал КҐБ Борис Пуґо, Компартія та інші „консерватисти", а в дійсності рятівники імперії від розпаду. Поінформовані особи кажуть, що військо і КҐБ приготовляються навіть до громадянської війни, очевидно, потаємно. Агенти КҐБ за кордоном отримали з головної квартири в Москві закодоване повідомлення в тій справі.

Ніколай Петраков, колишній провідний економіст у президентській раді не скриває того факту, що „совєтська імперія котиться у провалля і ледве чи можна буде знайти раду для її порятунку". Численні західні аналітики частинно погоджуються з Н. Петраковим і кажуть, що совєтська армія, яка складається з вояків різних національностей у розгарі громадянської війни, не може також бути опорою порятунку для імперії.

У СВІТІ

В БЕРЛІНІ, БІЛЯ Бранденбурських воріт, відбулась масова багатотисячна демонстрація робітників, мешканців колишньої Східньої Німеччини, які були звільнені з праці у зв'язку з закриттям десятків колишніх підприємств. „Ми хочемо роботи, а не допомоги допомогових установ" заявляли численні робітники і це гасло було вписане на багатьох транспарентах. Більшість страйкуючих засудили дискримінацію, на їхню думку, політику канцлера Гельмута Коля у відношенні до колишніх громадян НДР. Ситуація економічного розвитку погіршилась дореч на всій території Німеччини, а ціни на товари першої потреби почали різко зростати.

СОВЄТСЬКЕ ПРЕСОВЕ агентство ТАСС і чехо-словацькі газети повідомили, на підставі заяви міністра оборони Чехо-Словаччини Любаша Добровского, що Совєтський Союз, зглядно його збройні сили на території сателітних держав, розміщували також свою атомову зброю. Під час зустрічі кореспондентів в приміщенні совєтського міністерства закордонних справ заступник відділу інформації Юрій Ґреміцких підтвердив заяву чехо-словацького міністра оборони, але при тому пояснив, що нуклеарну зброю з тієї країни вивезено ще в березні минулого року і що ця зброя була розміщена за порозумінням і згодою тодішнього уряду в Праці. Про те, як підписувались подібні договори між комуністичними країнами, Ґреміцких не коментував.

АФҐАНІСТАНСЬКИЙ КОМУНІСТИЧНИЙ уряд в Кабулі формально обвинуватив Пакистан в тому, що його збройні сили і уряд підтримують озброєні формації повстанців-муджагеддинів, які 31-го березня захопили місто Гост і систематично блокують шляхи, які ведуть до столиці Афґаністану. Згідно з повідомленням міністерства закордонних справ Афґаністану, муджагедини захопили в полон декілька тисяч вояків кабульської армії і нібито „по звірськи убивають усіх тих вояків і старшин, які відмовляються служити в їх частинах", — заявив представник міністерства Абдула Вакіла. Згідно з його інформацією муджагедини грабують населення окупованого міста і нагороджені речі продають мешканцям у сусідньому Пакистані. Тому, що скарга комуністів надійшла на адресу ООН, генеральний секретар тієї організації Гавіє Перез де-Куеяр звернувся до муджагединів з проханням застосовувати гуманне відношення до полонених згідно з Женевською конвенцією.

МІЖНАРОДНА ОРГАНІЗАЦІЯ праці (МОТ), головна квартира якої знаходиться в Женеві, Швайцарія, опублікувала досліди своїх спеціялістів у яких говориться, що в майбутньому десятиріччі Франція, Італія, Греція і Еспанія матимуть чималу проблему у зв'язку з напливом еміґрантів з Альжиру, Марокко, Тунісу, Єгипту і Туреччини. Згідно з цим документом, населення згаданих країн досягне в 2025 році 285 міл. осіб, тобто чотири рази збільшиться від також ж підрахунку в 1950 році. Хвилі еміґрації напливатимуть у збільшеному виді також з країн Східньої Европи і Совєтського Союзу, але в цьому випадку будуть загрожені багато більше країн світу.

ЗАРАЗ ПІСЛЯ ВИЗВОЛЕННЯ Кувайту з-під окупації іракських інтервентів спеціялісти передбачали, що відбудова тієї країни, пограбованої і знищеної окупантами за кілька місяців, коштуватиме від 100 до 200 біл. долярів. Тепер, оглянувши шкоди з близька, спеціялісти змінили свою думку. Вони кажуть, що реконструкція Кувайту коштуватиме не більше як 25 біл. долярів. Тому, що З'єднані Стейти Америки очолювали коаліцію держав, які брали участь у війні для визволення Кувайту, американські компанії отримають найбільше контрактів на відбудову країни. Велику частину договорів отримають також братанці і французи. Деякі американські компанії вже розпочали вербувати фахових робітників, інженерів, електротехніків, спеціялістів зв'язку, будівничих тощо, пропонуючи їм дуже часто казкові суми заробітку.

В АМЕРИЦІ

МИНУЛОГО ТИЖНЯ президент Джордж Буш закликом про організування нових експериментальних шкіл, іспитів і законопроектом про можливість батьків обирати школи для своїх дітей за федеральні фонди розпочав свою кампанію, спрямовану на поліпшення освітньої системи ЗСА. Щоби краще познайомити зацікавлених своїм запропонованим пляном, Президент виступив перед зібраною у Білому Домі публікою, що складалася з педагогів, провідників комерційної індустрії країни, губернаторів і членів Конгресу. Закінчуючи свій виступ, він, як виклик не тільки для присутніх, але для цілої країни заявив: „До тих, які справді хочуть бачити поліпшення освіти в Америці, я кажу: не може бути відродження без революції".

ЗГІДНО З ДАНИМИ, ЩО ЇХ минулого тижня опублікувало Бюро перепису населення у Вашінгтоні, до перепису населення з 1990 року не включено від чотири до шість міл. осіб. Як твердять обзнайомлені з цим ділом експерти, цим разом недорахували багато більше осіб, як під час попереднього перепису населення в 1980 році. Перепис населення ЗСА у 1990 році виказав, що в країні проживає 248.7 міл. оосіб. Новий огляд, що його переведено вже після офіційного перепису населення, виказав, що в ЗСА проживає між 252.9 до 254.9 міл. осіб. Ця розбіжність у підрахунках населення дає сильну зброю в руки тих, що послідовно від закінчення офіційного перепису населення в 1990 говорять про неточність і домагаються виправлення, але до того часу політики та плянувальники мусять орієнтуватися на офіційні дані перепису населення 1990 року.

МИНУЛОГО ЧЕТВЕРГА, 18-го квітня, Вашінгтон відвідав тибетський духовний провідник-вигнанець Далай Лама, якого дуже тепло привітали в ротунді Капітолю нетільки члени Конгресу, але й кілька сотень інших людей. Відклавши набік свою приготовану промову, Далай Лама закликав Уряд ЗСА допомогти Тибетові у боротьбі за свободу проти Китаю. Досі Білий Дім провадив обережну політику, бо хотів мати добросердні спілкування з Китаєм і тримався здалека від спілкування з Далай Лямою. Після цих відвідин Вашінгтону та зустрічі з президентом Джорджем Бушем, Далай Лама здобув багато прихильників у його стремліннях до незалежности Тибету. Китай вніс офіційний протест до Уряду ЗСА називаючи при тому Далай Ляму ворохоббником-бунтарем, який намовляє інші країни вмішуватися у внутрішні справи Китаю.

У СВОЇХ ЗУСИЛЛЯХ ЗДОБУТИ підтримку Конгресу для схвалення пропонованого президентом Джорджем Бушем закону для боротьби проти злочинности в ЗСА, Уряд пішов на ще один уступок у законодавстві про контролю пальної зброї. З натяку головного прокуратора ЗСА Ричарда Торнбурга виходить, що президент погодиться підписати закон, в якому буде цілковито заборонено купувати пів-автоматичну пальну зброю американського виробу. Згідно з твердженням політичних аналітиків, закони щодо боротьби зі злочинністю та контролі пальної зброї створили політичний минует для демократів і республіканців, бо одні і другі можуть в плянах виборчої кампанії 1992 року вживати ці спірні питання на свою користь.

Відкрили виставку репресованих письменників

Харків. — Тут в Літературному Музеї відкрито постійну виставку „Українська Голгофа", присвячену пам'яті репресованих письменників. У виставку ввійшли матеріяли про митців, які жили і творили в Харкові від 1920 до 1934 року.

На виставці є книги заборонених Івана Багмута, Олександра Введенського, Пилипа Капельгородського, Юрія Вухналя, Мечислава Гаска, Юхима Гедзя, Михайла Йогансена, Аркедія Школьника, Григорія Епіка, Василя Вражливого, Олекси Влизька. Книги разом з протоколами обшуків, вироками трійок НКВД, відповідями з КҐБ Харківської області про справжню долю заарештованих та дату їхньої загибелі, про реабілітацію. Кожна відповідь КҐБ закінчувалася словами: „Місця поховання загиблих невідомі".

АВТОБУС ДО ВАШІНҐТОНУ

Ню Йорк. — Як відомо, демонстрація, присвячена відзначенню п'ятої трагічної річниці катастрофи на Чорнобильській АЕС, відбудеться в неділю, 28-го квітня у Вашінгтоні. З Ню Йорку автобус від'їде о 7-ій год. ранку з-під Українського Народного Дому, 142 Друга авеню. Для сеньйорів поїздка безплатна. Зголошуватися слід до „Самопомочі", (212) 777-1336.

Бі-Бі-Сі знімає фільм в Україні

Київ. — Сюди прибула творча група британської телевізії для накручування фільму про сучасний стан економіки республіки.

Продюсер Майкл Робінсон сказав, що авторів фільму передусім цікавлять проблеми перехідного періоду від централізованої до ринкової економіки, а також перспективи здобуття Української економічної самостійности. Накручування відбуваються у Києві, Донецькому та Москві.

Плянують дитяче свято

Київ. — Як повідомляє М. Новосад в газеті „Молодь України", у травні-червні цього року в Радянському районі міста Києва відбудеться міжнародне дитяче свято української родини. Запрошено українських дітей з Канади, Аргентіни, ЗСА, Чехо-Словаччини, Польщі, а також з різних республік СССР — Білорусії, Казахстану, Росії, Латвії, Естонії та Литви.

Задум має свою предисторію: наприкінці листопада минулого року в Радянському районі міста відбулася матчова зустріч школярів-легкоатлетів, що приїхали з різних міст України та республік СССР. 250 малих спортовців швидко знайшли спільну мову і стали друзями.

Свято української родини, яке плянується провести в рамках фестивалю „Київська весна", передбачає вже не тільки спортову, але й широку культурну програму. Фонди для проведення міжнародного заходу — а це приблизно 300,000 карбованців — дають кооператива „Україна", асоціяція підприємців „Імпульс", асоціяція „Інтер-інвест", Міжнародна асоціяція українських дитячих письменників, видавців та діячів культури.

„САМОПОМІЧ" В БАВНД БРУКУ

Савт Бавнд Брук, Н. Дж. — Тут у неділю, 28-го квітня, о год. 1-ій по полудні в залі Церкви-Пам'ятника св. Андрія відбудуться Загальні річні збори Української Кредитівки св. Андрія.

Л. Залуцька успішно працює у телевізії

Ґленс Фоллс, Н.Й. — Тут на місцевому телевізійному каналі ч. 8 є диктором „Міс Союзівка" 1990 року Лідія Залуцька.

Л. Залуцька

Л. Залуцька набрала телевізійної практики, працюючи у відомій нюйоркській програмі Ей-Бі-Сі п.з. „Гуд Морнінґ Амеріка", а минулого року перейшла як диктор до Ґленс Фоллс, де передає місцеві новинки.

Вона при кожній нагоді підкреслює своє українське походження і так переконала в тому своїх товаришів праці, що у програмах вони часто нав'язують при різних нагодах до того, що Л. Залуцька є українкою. Молода телевізійна „зірка", є не лише диктором, але й співпродюсером новинок та втішається широкою популярністю серед глядачів із-за свого гарного та привітного вигляду.

Л. Залуцьку добре знає українська громада як одну із передових танцюристок групи „Сизокрилі" прима-балерини Роми Приймы-Богачевської і як члена студії Мистецького Слова Лідії Крушельницької. Вона також від наймолодших років життя була активною пластункою.

Найбільше однак розголосу здобула молода телевізійна професіоналістка в 1989 році коли була обрана „Міс Союзівкою" на 1990 рік і через цілий рік носила цей почесний титул з повною відповідальністю. Вона є членом 86-го Відділу Українського Народного Союзу.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200
Бюро УНС у Вашінгтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши задресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O.Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Ґорбачов у Японії

Міхаїл Ґорбачов поїхав до Японії ради „окращання взаємин", а насправді щоб дістати від цієї найбагатшої держави у світі фінансову й технічну допомогу, потрібну хворій совєтській економіці. Ґорбачов є президентом великодержави, до того перший її лідер, який відвідав Японію, отож вітали його з цілим церемоніялом, що його передбачає дипломатичний протокол: були гарматні стріли, музика відіграла два національні гимни і на обличчях Міхаїла Ґорбачова, гостя, та японського прем'єра Тошікі Кайфу були приліплені нещирі усмішки. Правдиву атмосферу творила багатотисячна демонстрація японців, які ворожими окликами виявили Ґорбачову погорду і ненависть. Не можна японцям дивуватися. Японія не мала у Другій світовій війні ніякого стику з Совєтським Союзом і не зробила йому ніякого лиха. Тим поганіше повівся Френклін Делано Рузвелт на Ялтинській конференції у 1945 році, що без найменшої оправданої причини просто дарував Сталінові чотири японські острови з Курильського архіпелагу, які становлять неначе природний міст між Японією і совєтським тихоокеанським узбережжям із Владивостоком.

Не було совєтсько-японських боїв, але большевики за своїм традиційним звичаєм — перевели масакру цивільного населення і згодом японці відкрили ті масові могили. Ґорбачов промовчав те страхіття, зате скаржився, що Совєтський Союз направив свої відносини з усіма країнами на всіх континентах світу — за вийнятком Японії.

Ділові розмови були переплітані розвагами, між якими була й подорож найшвидшою у світі японською залізницею. Ґорбачов промовляв також в японському парляменті. Признав кризову ситуацію совєтської економіки та запрошував японський фінансово-промисловий світ інвестувати свій капітал і свою промисловість в Совєтському Союзі. Дуже сумнівно, чи японські фінансисти й промисловці поставлять вище сумнівний зиск з таких інвестицій над патріотизм, який диктує бойкотуванням СССР поки він не зверне Японії загарбаних островів. Проблема цих островів є центром совєтсько-японських відносин. Якщо Ґорбачов прагне допомоги від Японії — а він її дійсно страшенне потребує — то нема кращої можливости дістати її, як розпочати розмови про зворот цих островів Японії. Але Міхаїл Ґорбачов є вірний собі. Цілий світ знає, що економічну кризу в СССР спричинив комунізм з марксистською доктриною про монополь держави щодо всієї продукції і розподілу. Ґорбачов у принципі погодився вже на перехід до системи вільного ринку. Але водночас не вирікається комунізму, фаворизує апаратчиків і спирається на них та все ще не признає приватної власности на землю. Коли заповіджено подорож Ґорбачова до Токіо — в газетах появилася логічна вістка, що Совєтський Союз рішився звернути Японії загарбані острови. В Японії офіційно повідомлено, що тамошні урядові кола про це нічого не знають.

Відвідини Ґорбачова в Токіо пригадали російсько-японську війну з 1905 року. Ту війну царська Росія ганебно програла. Однаково її суходільна армія як і морська фльота були розбиті. Військовий лікар Вересаєв кинув у споминах світло на загадку, як то японський Давид міг розторощити російського Ґоліята. Несамовитий балаган, хабарництво, просто крадіж у всьому військовому апараті довели до цього, що на залізничній лінії почерез Сибір загубився цілий поїзд із зброєю. Від того часу минуло шість літ, але подібна ситуація є й тепер. Мільйони громадян стоять у довжелезних чергах за предметами найпершої потреби. А партійна верхівка має все чого душа запрагне.

„Ню Йорк Таймс" інформує, що в засекречених розмовах обидві сторони осягнули згоду у 15-ох справах. Це, мабуть, так звані косметичні погодження, щоб закрити ними повну невдачу. Міхаїл Ґорбачов і його дружина Раїса побачили ще одну демократичну країну, монархію, найбагатшу у світі, з найбільш роботящим народом. Вернулися до совєтської комуністичної мізерії і ледве чи чогось навчилися.

Микола Світуха

ЗА ЯКУ СУВЕРЕННУ УКРАЇНУ?

Публікація з доручення Ґорбачова тексту проєкту союзного договору заставила ЦК Компартії України зайняти становище до його основних положень, мабуть, в першу чергу тому, щоб задемонструвавши свою „незалежність" від позицій кремлівського центру, представити себе в ролі оборонця суверенних прав України. Такою тактикою Компартія намагається здобути підтримку цих прошарків населення України, яких задоволять декларативні ствердження про верховенство республік, добровільне делегування республіканських повновластей, економічний суверенітет та багато інших. Одночасно ця тактика спрямована на підважання позицій демократичних сил України, які відкидають концепцію будь-якого союзного договору.

За яку ж суверенну Україну бореться Компартія? Покликаючися на декларацію про державний суверенітет та на опінії широких кіл суспільства ЦК Компартії України опублікував в кінці лютого, саме напередодні союзного і республіканського референдуму, свої пропозиції змін і доповнень Ґорбачовського проєкту. Потребу доповнень мотивує Компартія важливістю „підкреслити, що кожна республіка, входяча в склад Союзу як суверенна, незалежна держава, зберігає верховенство, самостійність в рішення всіх питань свого державного життя, економічного, соціяльного і духового розвитку, повноту і неподільність влади в межах своєї території, незалежність і рівноправність в зовнішніх відносинах і співвідносинах поміж республіками. Союз ССР виступає гарантом суверенних прав республік, їх державної незалежности і територіяльної цілости".

З цією метою в преамбулі проєкту договору, поруч фрази про „невід'ємне право на самовизначення і свобідний демократичний розвиток" знаходимо ствердження що, воля народу виражається „на основі соціялістичного вибору нашої багатонаціональної держави як добровільного рівноправного Союзу суверенних республік" та що такий Союз є конечний „у всіких цілях збереження цілости нашої держави, процвітання кожної республіки, піднесення спільними зусиллями матеріяльного добробуту і духового розвитку". Тут також і запевнення „без застережної охорони загальнопризнаних прав і свобід громадян", а також і ствердження що, підписуючи новий Союзний договір, суверенні республіки керувалися би принципами проголошеними в деклараціях про державний суверенітет.

Треба признати, що ЦК Компартії України подбав, що пакет вступних фраз звучав привабливо, розвіював можливі сумніви про забезпечення свобідного демократичного розвитку, рівноправности та громадських прав. Але ж гарантом усіх тих декларативних прав і свобід мала б бути не конституція самостійної української держави прийнята на основі свобідного волевиявлення народу але Союз ССР! А рішення про „соціялістичний вибір" зробила вже сама Компартія, не зважаючи на принципи декларації суверенітету республіки і не чекаючи на волевиявлення народу.

Другою ціллю доповнень тексту договору, як стверджує заява Компартії, було „затримати положення про збереження права республік свобідно вийти з Союзу". Стверджуючи, що членами Союзу можуть бути республіки, які „виявлять згоду прийняти на себе зобов'язання установлені договором" проєкт Компартії промовчує питання чи для правосильности такого рішення вистачало б, наприклад, підписання союзного договору урядом республіки, чи потрібно абсолютної більшости голосів в парляменті (Верховній Раді), чи може ратифікації шляхом всенародного референдуму в кожній республіці. А крім того, на основі якого закону, союзного чи республіканського?

Для виступлення з Союзу ЦК Компартії передбачує „волевиявлення (референдум) громадян даної республіки в порядку определеному союзним законодавством". Отож союзна влада, а не республіки, рішатиме хто має право громадянина, коли і в який спосіб мав би відбутися референдум і як інтерпретувати його висліди. Оце і суверенність!

Недавній референдум, переведений рішенням союзних властей, був саме показником того яких засобів вживають кремлівські володарі, щоб зберегти за собою владу в імперії. Компартія України подала в своєму тексті ще й вимогу що остаточне рішення про виступлення республіки з Союзу приймає Верховна Рада СССР та що таке рішення стає правосильним щойно після ратифікації його всіми учасниками Союзу ССР. Висновок простий: без згоди центру та ще й ратифікації іншими членами Союзу ніяка республіка не зможе позбутися союзного ярма.

Третьою ціллю ЦК Компартії України було „уточнити повновласті які республіки добровільно делегують Союзу", при чому з застереженням що „повновласті Союзу не можуть бути змінені без згоди всіх республік учасників договору". За пляном Компартії, до союзних повновластей мало б належати:

1. Прийняття конституції СССР, змін і доповнень до неї.
2. Охорона суверенітету і територіяльної цілости Союзу, включно з рішенням про війну і заключенням миру.
3. Визначення стратегії зовнішньополітичної і зовнішньоекономічної діяльности, включно з правом на заключення міжнародних договорів і на репрезентацію в міжнародних організаціях.
4. Управління союзною власністю та всесоюзними державними фондами формування і виконання всесоюзного бюджету, з правом накладати союзні налоги і податки та диспонувати запасовими фондами.
5. Стратегія розвитку енергетики і металюргічної промисловости, спільне з республіками управління атомовою енергією, оборонними підприємствами,

(Закінчення на стор. 4)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Володимир Баран

Нове розкішне видання: монографія М. Дмитренка

Для кожного мистця поява книги, що документує його мистецький дорібок, є, звичайно, завершеним свідоцтвом творчости його цілого життя. Вона стає непроминаючим доказом його таланту, його позиції в історії мистецтва свого народу, підставою оцінки його індивідуальної мистецької появи та вартости його творів.

В обставинах нашого життя небагато українських мистців може чванитись появою такого видання. Це мусить бути дійсно мистець великого таланту, що здобув собі серед громади таке велике признання, що вона не пожалувала труду та фінансових засобів, щоб таку монографію видати.

Шлях Михайла Дмитренка типічний для багатьох творців української культури: тернистий. З ласки професора мав куток до спання, на прожиток заробляв принагідними працями. І тільки сильно палаюче внутрішнє бажання розвинути Богом даний талант, дозволило йому пережити злидні вбогого студента та завершити студії, завдяки прихильності його професорів.

Для мільйонів людей Друга світова війна стала трагедією, Дмитренкові вона дала можливість вирватись з оков офіційного пануючого стилю та розвинути свій талант в тому напрямі, в якій спрямувала його внутрішня мистецька пристрасть, його мистецька стихія.

Бо це в першій мірі маляр широких полотен. Цікаво, що він не пішов в історичну тематику, яка надається в цього роду розміри, а зосередився на релігійній тематиці, яка, в цьому напрямі дала йому ще краще поле до попису. І на користь українського мистецтва, і на славу свою — добре, що так зробив.

Монографія видана під патронатом Об'єднання Мистців Українців в Америці, Наукового Товариства ім. Шевченка, Асоціяції Діячів Української Культури і Українського Культурного Центру у Воррені обіймає 233 сторінки.

Передмова Святослава Гординського подає деякі його біографічні відомості та вказує на дві головні ділянки малярської творчости Дмитренка: портрети та настінне релігійне малярство. Цей рід малярства заборонений на рідних земля пережив свій ренесанс в країнах вільного світу, в великій мірі завдяки Дмитренкові. Його слава як маляра релігійного мистецтва розійшлася швидко по Канаді і Америці, де він розмалював ряд церков і то не тільки українських, але також інших народів.

Вступна стаття поета Олекси Веретенченка подає відомості про його студії, про його погляди на техніку малювання церков під сучасну пору, висловлюючись проти надавання свіжим барвам відтінку старої патини. Як він сказав: „Я люблю, коли образ звучить".

Безперечно цікавим засобом подати характеристику мистця було влучення до монографії великого розділу „Мальовничі діялоги", де ряд мистців, мистецтвознавців, приятелів та сам мистець дискутували та оцінювали його життєвий дорібок. Це дає нагоду пізнати Дмитренка всесторонньо як мистця і людину та правильно визначити його ролю в історії сучасного українського мистецтва.

Доходячи до оцінки його творчости, треба ствердити, що Дмитренко ніколи не відійшов від своєї сталої напрямної, яку ціхують дві відвічні прикмети: краса і правда.

У книзі відносно скупо віддзеркалено зразки його творчости перед Другою світовою війною. Кілька жіночих постатей виконаних графікою. Цього роду техніки він ніколи не залишив, ілюструючи книжки, виготовляючи емблеми.

Перший розділ кольорових репродукцій названо „Мальовнича Україна", обіймає двадцять картин, в переважаючій більшості жіночих постатей, яким надано символічні назви як „Пісня", „В маках", „В житах", „Мельодія". Включена в цей розділ картина „Свідок слави" з постатею бандуриста з витягненою рукою нагадує деталь із „Створення світу" Михайла Ангела. Спільною прикметою майже всіх цих жіночих постатей є напівлежача позиція охоплена овальною лінією.

У частині портретів — також перевага жіночих постатей. Прямуючи до осягнення високого ступеня схожости, він наділяє їх багатою кольористикою, світлотінньою змінливістю, різноманітним тлом, що викликає почуття багатства кольорової палітри. Хоча безперечно певний натяк на духовність зображеної людини можна відчути, на нашу думку, кольоритність картини і схожість є поставлені на першому пляні. Соковитість барв та вірогідність сюжету — це основні прикмети його портретів. Цікаве часте вживання взору мозаїки на жіночому одязі, якби відгомін церковних мозаїк. З чоловічих портретів впадає в очі сповнення соковитости кольорів портрет бандуриста Б. Коссака.

Церковне малярство — це його світ, його пристрасть, його любов. І не тільки за це його шануємо, що створив його знамениті зразки, але також за це, що зумів з'єднати первні візантійського клясичного мистецтва з його українською версією та елементами українського народного мистецтва, надаючи розмальованим ним церквам своє індивідуальне, оригінальне знамя. Його релігійне мистецтво виявляє як глибоко він вкорінений в духовність свого народу. Зв'язок з цією духовністю він уважає за запоруку і підставу національного мистецтва.

У цьому рівночасно і виявлені його патріотичні по-

(Закінчення на стор. 4)

Яр. Рудницький

ПЕРЕБУДОВА „НА АГЛИЦЬКЕ" ПЕРЕЛИЦЬОВАНА

Признання Нобелівської нагороди миру М. Ґорбачову в 1990 році викликало, як відомо, різні реакції серед політичних і суспільних діячів світу. Були голоси признання, але не бракувало й неґативної оцінки, включно з протестами в самій Москві й поза СССР. Українська постава до цієї нагороди була теж неґативна, що знайшло вияв у протесті українського Нобелівського Комітету при УММАН, до Секретаріяту Нобелівської премії.

Якби не було, відзначення М. Ґорбачова в Ослью мало свій вплив на зріст його популярности в світі. Це відбилося на міжнародних з'їздах, у радіо й телевізії, а зокрема в виданнях про нього різними мовами, передусім англійською. Як можна було сподіватися, головну увагу присвячувано гласности й перебудові, що їх започаткував новий нобеліст у 1985 році після свого вибору на генсека Комуністичної партії СССР.

Хоч Захід, а зокрема англомовний світ, був поінформований про ґорбачовську гласність і перебудову від 1985 року, то проте авторизований англійський переклад його концепцій вийшов друком щойно в 1987 році п. з. „Perestroika. New Thinking for Our Conntry and the World" (Harper &Row , New York, 1987, 255 стор.). Конґресова Бібліотека у Вашінґтоні зареєструвала цю книжку м. ім. як працю про „світову політику в 1985-1995 роках", отож прийняла тезу, що ґорбачовщина протриває довше, як економічна криза теперішнього СССР, суверенізаційні процеси складових республік, референдуми про збереження федеративного „нового" союзу, а там спонтанні страйки, підвишки цін і інші вияви кризового стану цієї останньої імперії нашої доби.

І хоч об'єктивні аналітики Совєтського Союзу (як наприклад, З. Бжезінський), передбачають декади для здійснення заплянованої Ґорбачовим „перебудови", то всі познаки на небі й на землі вказують на те, що упадок СССР прийде скоріш, як у 1995 році, бо внутрішня економічно-політична ситуація його більш експльозивна, як цього можна було сподіватися, чи прогнозувати, зокрема в 1987 році у Вашінґтоні. Нобелівська нагорода в 1990 році спонукала видавництво надрукувати новий наклад книжки в 1991 році.

Зі становища політичного сьогодення в світі й у СССР книжка М. Ґорбачова в багатьох місцях перестаріла. Отак, наприклад, цілий розділ про „дві німецькі держави" (стор. 199-201) сьогодні належить до історичних мудрувань, а не до плянованої розв'язки з 1985 року. Від 3-го X 1990 р. існує одна німецька держава, не дві. Так само женевські й рейк'явікські зустрічі Ґорбачова з Реґеном і плянування угоди про обмеження ядерної зброї здійснилося в 1987 році підписанням відповідного документу в Вашінґтоні, отже всі міркування на цю тему Ґорбачова на сторінках 225-252 належать уже до історії й архівів. Треба дивом дивуватися, що видавці друкували новий наклад книжки в 1991 році без відповідних заміток, чи пояснень.

Один із їхніх великих недоліків — брак індексу-показника на кінці книжки. Ґорбачову не можна щодо цього дивуватися, але американській фірмі, що має за собою довгу видавничу традицію, треба. Як позитивно відрізняється під цим оглядом книжка Р. Реґена про „американське життя" (1990), маючи іменний, географічний і речевий показники!

Усе ж у цілому перевидання книжки Ґорбачова має деякі позитиви. Воно обзнайомлює широкі кола читачів про деякі актуальні проблеми світової політики й про правдиве, комуністичне, обличчя автора.

На Заході втерлася леґенда про ґорбачовський „винахід" спільного европейського дому, тоді коли здійснювання цього „дому" в формі спільного ринку, Европейської Ради й Парляменту почалося негайно після Другої світової війни й має завершитися в 1992 році. Іншими словами концепція „европейського дому" — ніяка новість у змаганні за співпрацю співзалежних економічно европейських країн, а конкретна дійсність із конкретними структурами. У прагматично-реалістичній концепції треба насамперед визнати ці структури, а тоді змагатися за включення до них нових партнерів. Це й було метою центрально-східньоевропейської екзильної політики 1980 років, коли то створено в Лондоні (при українській участі) відповідний комітет для заходів присвоїти статус „асоційованого членства" представника екзильної Польщі, України, Литви, Латвії, Естонії та інших поневолених країн (31-го жовтня 1988 року). Часи й ситуація змінилися з того моменту, все ж спільні европейські структури — „дім" не тільки зріс у силі, але завершується на наших таки очах. Тільки політичні окозамилювачі можуть не добачувати цієї дійсности й пропонувати Европі новий „спільний дім", хіба з іншою ціллю: використати цю концепцію для поширення московсько-большевицької експансії „від Атлантійського океану по Урал". Але досвід XX століття настільки освідомив Европу про справжнє обличчя імперських „перебудівничих", що виглядів на це немає.

Богдан Певний

КАЗКОВИЙ СВІТ ГАЛИНИ МАЗЕПИ

VI.

Першим її здобутком були видані зусиллям Миська Борковського кольорові різдвяні листівки. Тоді вона оформила декілька книжкових видань і виставляла на групових виставках, у тому на великій репрезентативній виставці яка відбулася 1947 року в Німецькому національному Музеї у Мюнхені. Цього ж року почав появлятися в Мюнхені новий журнал „Українське мистецтво" який у першому номері помістив цілосторінкову кольорову репродукцію її картин „Козак Байда".

У Реґенсбурзі, 1945 року Галина Мазепа народила третього сина Богдана.

Все таки життя у Німеччині непокоїло своєю тимчасовістю. Правда, розказує Галина Мазепа, тоді була можливість лишитися у Західній Німеччині — її чоловіка приняли членом Комерційної камери у Реґенсбурзі. Була також можливість поселитися у Франції. Батько, Ісаак Мазепа, у виїзді за океан бачив утрату якоїнебудь надії на поворот на Україну. В Ауґсбурґу було відновлено еміґраційний уряд Української Народної Республіки на коаліційних основах і Ісаака Мазепу вибрано першим головою його Виконного Органу. Він рішив лишатися в Німеччині. Одначе мати Володимира Коваля, Галина Коваль, мала протилежні наміри. Вона намовляла їхати гуртом зі знайомими до Венесуелі, де, мовляв, „вічна весна", казкові хребти Анд, прозоре Караїбське море, а головно добробут і великі можливості кращого майбутнього. У групі українських „конкістадорів" мала також їхати дочка Василя Григоровича Кричевського, Галина Кричевська-Лінде. Під кінець 1947 року родина Ковалів виїхала до Венесуелі та осіла в її столиці місті Каракас.

— „Василь Григорович приїхав пізніше", — розказує Галина Мазепа, — „коли Лінде був добре улаштований, клімат був свіжий, гірський, він малював натюрморти і згадки про краєвиди Криму. Оточення було родинне з двома гарними внучечками. Виставляв на річних сальонах державного музею, продавав."

Кричевський помер у Каракасі 1952 року на вісімдесятому році життя, а його тлінні останки перевезено пізніше на українське кладовище до Бавнд Бруку в ЗСА.

Скоро після приїзду до Венесуелі Галина Мазепа влаштувалася маляркою мультиплікаційних фільмів „Мікрофільм", єдиної у той час венесуельської фільмової компанії „Болівар фільмс", а її чоловік спочатку працював інженером-електриком на будівництві, але незабаром став професором у школі електрики Каракаського центрального університету. Нове тропічне оточення, насичені чисті та яскраві кольори збуджували жагу творити і Галина Мазепа уважає свої перші роки перебування у Венесуелі, порівнюючи до її творчої діяльности у Празі та Реґенсбурґу, найпродуктивнішими. Вже за рік після приїзду до Венесуелі, у 1948 році, вона мала свою персональну виставку в престижевому „Музею де Беллас Артес" з переважно українською тематикою, одначе місцевий побут зі своєрідною мітологією, кольоровими типами людей не лишається без впливу на її уяву. В той сам час вона нав'язала спілкування з українськими мистцями у ЗСА і вже 1948 року вислала сюди свої кращі олійні твори „Ворожіння", „Русалки" і „Байду". Від 1952 року, коли постало в Ню Йорку Об'єднання Мистців Українців в Америці, Галина Мазепа постійно брала участь у влаштовуваних ним групових щорічних виставках, як і у колективних виставках українського мистецтва в ґалеріях і музеях ЗСА. Великим успіхом втішалися її картини на виставці відомих українських мистців діяспори у Вейнському стейтовому університеті в Детройті 1960 року. Одночасно вона брала участь у колективних виставках у Венесуелі - у сальоні Плянчара, щорічних у Державному музеї, у „Індепендіеннтес".

Треба підкреслити, що картина Галини Мазепи „Ворожіння", або як її ще називають „Три дівчини", що її вона прислала до ЗСА, отримала особливий розголос і стала наче „верстовим стовпом" у визначені пройденої відстані розвитку українського образотворчого мистецтва, від, наприклад, „Ворожіння на Різдвяні свята" з 1888 року Миколи Пимоненка до сучасности. Майже п'ятидесятне проміжжя ділить ці два видатні твори. Коли Пимоненко ще натуралістичною манерою відобразив побут і звичаї українського села, то Галина Мазепа, побіч такого ж тонкого відчуття народних етнографічних особливостей, своїм стилем відкрила перед глядачем перспективу усієї спадщини української образотворчої культури, де елементи візантійської іконописі поєднані світським малярством безіменних народних майстрів і сучасними універсальними мистецькими здобутками.

У „Трох дівчатах" Галини Мазепи, проявляється чи не вперше в усій силі, її особистий творчий елемент, який стає притаманним й іншим її працям — це ефект „неґативу", де світлі місця виконані темними, а темні світлими. Пізніше, цей ефект був повторюваний і іншими нашими мистцями, у тому і Петром Холодним-молодшим у відомій його картині „Дівчина в хустці". Приблизно у той сам час у творчості Галини Мазепи виникає ще один характерний ефект — це повторення на цій самій площині одночасно двох зображень — обрисів обличчя збоку, профілем, і в анфас, обличчям до того, хто дивиться.

Далі буде.

ІТАЛІЙСЬКИЙ УРЯД Прем'єр-міністра Джуліо Андреотті, який щойно чотири дні тому був нановo заприсяжений після урядової кризи в березні, знову переживає внутрішню кризу. Коаліційний уряд, який складається з п'ятьох політичних партій, покинули республіканці, які вважали, що Андреотті потрактував їх при формуванні нового кабінету по-мачушеному і наділив їм тільки три міністерські незначні місця. Очевино, через відсутність малої політичної партії республіканців, уряд Андреотті не впаде, але головна урядова партія християнських демократів все одно вважає, що наступило послаблення уряду 72-річного прем'єра.

Допомога Україні...

(Закінчення зі стор. 1)

України на адресу голови Народної Ради Ігоря Юхновського з привітом з нагоди проголошення суверенітету України, до СУБ з нагоди 45-их Загальних зборів, до Патріярха УАПЦ Мстислава привіт з нагоди інтронізації на патріярший престіл, до президента Джорджа Буша, один з датою 8-го січня у зв'язку із заплянованою поїздкою до Москви з проханням порушити з Ґорбачовим і підтримати в розмові з ним демократичні і незалежницькі тенденції України і інших республік СССР, і другий з 24-го січня у справі кривавих розправ в Литві. Обидва листи були вислані спільно з УККА і Конференцією Безсторонніх Організацій.

Із звітів заступників голови: Євген Стахів відвідав відділи в Бриджпорті, Чикаґо і Дітройті і виступав там з інформаційними доповіддями. Інж. Ю. Іхтіярів і М. Нич репрезетували УАКР при різних нагодах. Д-р Юрій Солтис відвідав відділ в Рочестері, брав участь у підготові листів до президента Буша і активний у підготові імпрез для вшанування жертв чорнобильської катастрофи у п'яту річницю. Ігор Ґавдяк був учасником на 2-му З'їзді Руху в Києві.

Вичерпно звітував касир Роман Данилюк, який подав фінансовий звіт за 1990 рік, підкреслюючи, що УАКР повністю виконала свої фінансові зобов'язання до СКВУ в сумі 72,500 дол. і подав деякі пояснення до свого друкованого звіту. За стяжки з нагоди 2-го З'їзду Руху в Києві, що їх розіслано до відділів і окремих осіб, впилнуло до каси 5,000 дол. Деякі відділи ще не розрахувалися. Був учасником як представник УАК-Ради на 2-му З'їзді Руху в Києві, а подорожуючи по східніх областях України поділився цікавими спостереженнями. Брав участь у підготові листів до президента Буша, підготові бенкету з нагоди 25-ліття УІТ, а тепер у підготові імпрез для вшанування жертв чорнобильської катастрофи.

Вітав учнів середньої школи Києва, які перебували в ЗСА, і яких запросила УАКРада.

Д-р Роман Барановський виконував крім функцій кореспонденційного секретаря і пресового референта ще й функцію протоколярного секретаря, після резиґнації з цього посту Б. Скорупської. Подав до преси репортажі з нарад Крайової Ради, Екзекутиви, редаґував листи і „Бюлетень" Екзекутиви, який від 1-го січня появляється як двомісячник. В травні 1990 року відвідав відділ в Норт Порті на Фльориді та інформував на ширших сходинах про діяльність Екзекутиви.

Звіти представників відділів були не тільки цікаві змістом, але й важливі з уваги на широку діяльність відділів. Звітували представники таких відділів: Олександер Білевич — Ню Йорк, інж. Зенон Василькевич — Дітройт, д-р Олег Волянський — Кергонксон, д-р Микола Домашевський — Чикаґо, Степан Максимюк — Вашінґтон, інж. М. Нич — Філядельфія, Осип Труш — Нюарк, А. Фалько — Бриджпорт. Інші відділи надіслали свої звіти листовно. Діяльність відділів залежала від місцевих обставин і числа активістів.

Звітодавці підкреслювали активну участь відділів у влаштовувані українською громадою або самими відділами зустрічей з гістьми з України, офіційними представниками, депутатами, мистцями, науковцями, студентами, туристами тощо. Відділи включилися в акцію допомоги Рухові і жертвам Чорнобиля. Розповсюджено стяжки з нагоди 2-го З'їзду Руху в Києві в українських церквах. У Вашінґтоні переведено збірку цінних книжок з історії і політики України, які перевезено в Україну. На особливу увагу заслуговує вашінґтонський комітет допомоги Рухові, „Україна 2000", який постав за ініціятивою місцевого відділу УАКР. Покликано теж до життя Комітет Кризи, завданням якого є інформувати Конґрес, Уряд і засоби масової інформації про справу Степана Хмари, референдум в Україні і його наслідки та інші майбутні кризові ситуації, які можуть виникнути в Україні. На початку квітня приїхала до Америки група депутатів Верховної Ради України, яка була теж у Вашінґтоні для зустрічей з американськими урядовими чинниками і конґресменами.

Відділ в Дітройті дуже ефективно співпрацює з іншими етнічними групами, влаштовує зустрічі з гістьми з України. Філядельфія влаштовує фестивалі і інші імпрези з участю представників стейтової і льокальної адміністрації.

Після жвавої дискусії схвалено діяльність Екзекутиви і відділів. Голова Контрольної комісії М. Турецький подав, що перевірка виявила дуже солідне ведення касових книг і запропонував прийняти звіт з признанням для касира Р. Данилюка.

В дальшому заслухано прелімінар бюджету, виготовлений Р. Данилюком, і його прийнято як було запропоновано.

Затверджено У. Дячук на пості президента УАКРади. На пост протоколярного секретаря в Екзекутиві кооптовано Осипа Труша, а Ольгу Нич — як вільного члена від Українського Золотого Хреста. До Крайової Ради обрано Володимира Сохана як заступника голови Крайової Ради, д-р Наталію Пазуняк і Володимира Кавку як представників від Українського Золотого Хреста. Олександер Благітка обраний до Контрольної комісії.

Вибрано статутову комісію в складі сім осіб. Прийнято плян праці, який запропонував Є. Стахів. Рішено основувати нові відділи і оживити неактивні.

Неприсутній на з'їзді, перший заступник голови УАК Ради Іван Олексин, перебував в тому часі в Києві, де поїхав літаком „Мрія", що забрав ліки, вітаміни і медичне приладдя та харчі вагою біля 200 тонн, призначені для хворих дітей-жертв Чорнобиля, які тепер перебувають у Львові.

І. Олексин, як голова УБ-Союзу, має завершити договір про створення в столиці України дитячої спеціяльної лікарні для дітей, потерпілих від чорнобильської радіяції. Йдеться про київську обласну лікарню, що досі належала до Компартії України, а яку призначено для організації лікарні під еґідою Українського Братського Союзу.

В дискусії стверджено, що УАКРада своєю діяльністю разом з відділами, союзами й іншими організаціями, що є членами УАКРади, промостила шлях для зустрічей з патріотичними діячами з України і уможливила їм не тільки виступити перед громадою, але теж зустрінутися з американськими парляментаристами і членами Уряду.

Крайова Рада затвердила схвалені Екзекутивою такі дотації: 6,000 дол на дитячий журнал „Соняшник", перше число якого вже появилося для закупу паперу, для чергових чисел 3,000 дол. на закуп технічного устаткування для театру ім. Марії Заньковецької у Львові, який ставить п'єсу Людмили Старицької-Черняхівської „Іван Мазепа". Схвалено теж дотації для Студії Мистецького Слова Лідії Крушельницької, яку директор Львівської Спілки Театральних Діячів України Роман Кушнір запросив відбути турне по Україні, і для комітету підготови української мови і вичерпного іспиту у стейтовому університеті Ню Йорку.

Під сучасну пору УАКРада разом з УККА і невтральними організаціями підготовляє акції вшанування і відзначення жертв Чорнобиля у п'яту річницю.

О год. 4-ій по полудні закінчено наради. Нюйоркський відділ гостив учасників з'їзду вечерою в ресторані УНДому.

СЕНАТ ЗСА СХВАЛИВ законопроєкт у якому заохочується Уряд президента Джорджа Буша покликати до життя міжнародний трибунал для розгляду можливостей поставити під суд іракських воєнних злочинців. Цей законопроєкт схвалено зараз після того, як сенатська Комісія для справ міжнародних відносин голосами 18 до 0 таке схвалення підтримала.

Традиційні вечерниці „Червоної Калини"

Вечір 9-го лютого ц.р. в Рочестері, Н.Й., був холодний і спокійний. Та в серцях п'ятьох молодих пар цей вечір назавжди займатиме тепле місце. Це був вечір їх дебюту на традиційних вечерницях „Червоної Калини".

Як звичайно, вечерниці відбулися в балевій залі Голідей Ін. На жаль, цього року громада дуже бідно пописалася, бо було заледве 100 гостей, але все ж таки вечір пройшов дуже приємно і всі забавлялись до пізної ночі.

За підготову і проведення вечора відповідав Діловий комітет в складі: Пласт, Організація Української Молоді, Сестрицтво церкви св. Покрови, Союз Українок Америки — Відділи 47, 46 і 120, Станиця Братства колишніх Вояків І УД УНА, Станиця Братства УСС, Станиця Колишніх Вояків УПА, Український „Золотий Хрест" — Відділ 18, Українсько-Американські Ветерани В'єтнамської Війни.

Вечір відкрив коротким словом, привітавши присутніх, голова Ділового комітету Юрій Ганушевський. Після відспівання „Ой у лузі червона калина..." він передав ведення програми господареві вечора, молодому професіоналістові інж. Іванові Городиському, котрого удекорували корсажем Дарія Ганушевська та Леся Телега.

Господар попросив пароха церкви св. Йосафата о. протоієрея Пилипа Бумбара провести молитву, після якої розпочалася вечеря.

Головною точкою вечора була презентація дебютанток, яку дуже вміло провела молоденька колишня голова 120-го Відділу СУА Леся Телеґа. Під звуки маршу оркестри „Веселка" п'ять молодих пар увійшло на залю в супроводі ветеранів В'єтнамської війни — Ігоря Гошовського та Миколи Андрієнка.

Цьогорічні дебютантки та їхні ескорти були: Андріяна Ґнап (Ютика) — Гриць Шот, Іванка Павлович — Павло Григоренко, Таша Підсадна (Бурлінґтон, Канада) — Тимко Сухенко, Тамара Сухенко — Григорій Погоріленко (Річборо, Пенсильванія), Таня Шрам (Ютика) — Павло Завадецький.

Слідувала промова господаря вечора. Промова була дуже до теми, бо зв'язала теперішні події в Україні з обов'язком батьків і молоді на поселеннях не забувати і підтримувати своє рідне.

Після формальних танців батьків з дебютантками, а згодом дебютанток з ескортами, прилучилися і гості. Довго забавлялися і шкода було розходитися додому.

Нехай цей вечір залишиться нашим молодятам як незабутній спомин юних днів. І чекаємо на наступні вечерниці та кращої участи нашої громади.

Люба Ільчишин-Городиська

Заклик

(Закінчення зі стор. 1)

американської армії для водних ресурсів) — „Екологія і людське здоров'я в Україні після Чорнобиля"; д-р Роберт Ф. Тейлор (директор гематології і онкології — Сейнт Лук Медичний центр в Мілвокі, Виск.) — „Чорнобиль п'ять років пізніше — медичні аспекти нуклеарної катастрофи".

Симпозіюм, на який є запрошені представники із Організації Об'єднаних Націй, провадитиметься в англійській мові.

Неділя, 28-го квітня. У Вашингтоні, столиці Америки, запляновaний Соборний Молебень. Крайовий Комітет закликає всю українську громаду прибути до Лафаєт парку біля Білого Дому у Вашінґтоні о 1-ій год. по полудні. Після збірки відбудеться траурний похід до совєтської амбасади з трунами та вінками із чорних квітів. Соборний Молебень почнеться в Лафаєт парку о год. 2:30 по полудні.

Крайовий Комітет Відмічення Трагедії Чорнобиля сподівається, що українська громада Америки, солідаризуючись зі своїми рідними в Україні, докладе усіх зусиль, щоб соборно і масово взяти участь в повище згаданій програмі. Є бажання, щоб місцеві відділи крайових організацій негайно почали організовувати автобуси до Вашінґтону. Покажім нашою участю в заплянованих імпрезах, що ми не дозволимо нікому забути про страждання тих, як сказав Шевченко, живих, мертвих і ненароджених в Україні сущих людей.

Український Конґресовий Комітет Америки:
Білинський Ігнат
Лозинський Аскольд
Винник Іван

Українська Американська Координаційна Рада:
Дячук Уляна
Солтис Юрій
Данилюк Роман

Конференція Безсторонніх Організацій:
Ворох Степан
Савчак Марія
Сосяк Василь

НІМЕЦЬКИЙ УРЯД КАНЦЛЕРА Гельмута Коля вирішив також включитися в кампанію допомоги курдам. Для цієї цілі Бонн призначив вже 440 міл. марок (275 міл. долярів), яка має бути призначена виключно для транспортації харчових продуктів, медикаментів і одягу для курдських втікачів. Німці допомагатимуть курдам в Туреччині, у північній частині Іраку й Ірані. Канцлер Коль запевнив президента Джорджа Буша, що Німеччина підтримає його ініціятиву побудови таборів для втікачів у північній частині Іраку і висилку деякої кількости вояків для охорони втікачів перед нападом іракських вояків. Основною ціллю допомоги Німеччини, — заявив міністер закордонних справ Ганс Дітріх Ґеншер, є схилити курдів до повороту в родинні місця і запевнити їм повну безпеку зі сторони іракського режиму.

ПОДЯКА

Родина сердешно дякує за щедрі пожерви у пам'ять нашого дорогого

ЧОЛОВІКА, БАТЬКА і ДІДА

бл. п.

Філярета Лукіяновича

На ГАРВАРДСЬКІ СТУДІЇ:

Михайло Корчинський, Марія і Володимир Януш, Ольга Гайдук, Дарія Химич з родиною, Ліда й Ігор Мельник, Наталія і Михайло Гаврилюк.

На УКРАЇНСЬКИЙ ОСВІТНЬО-КУЛЬТУРНИЙ ЦЕНТР У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ:

Петро Григорович, Мирослав Роговський, Петро Гурський, П. Пришебинський, Одарка й Іван Харамбура, Ольга Гайдук, Теофіль Сорочинський, Олександра і Лев Стадниченко, Союз Українок — 90-ий Відділ, В. і М. Вакуловські, Б. Миґасюк, Централне Об'єднання Буковинських Українців.

На УКРАЇНСЬКУ ВІЛЬНУ АКАДЕМІЮ НАУК у ЗСА:

Галина Єфремов.

На ФОНД д-ра В. ЗАЛОЗЕЦЬКОГО:

Олександер Соколишин.

На УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ у НЮ ЙОРКУ:

Люся і Дем'ян Поритко.

ЦЕНТРАЛЬНЕ ОБ'ЄДНАННЯ БУКОВИНСЬКИХ УКРАЇНЦІВ НА УКРАЇНЦІВ в РУМУНІЇ:

Микола Григорович, Теофіль Сорочинський, Ольга Гайдук, Петро Григорович, Михайло Корчинський, Мирослав Роговський, Мирослав Миґасюк, Роман Федорів, Іван Хохлач, Іван Сербин, П. П. Стрілецькі, М. Мичковський.

Дякуємо також за датки на Служби Божі.

Вибачаємось, якщо ми когось не згадали чи пропустили — всім щиро дякуємо!

РОДИНА

Ділимося сумною вісткою, що в суботу, 20-го квітня 1991 р. відійшов у вічність на 77-му році життя

наш найдорожчий

МУЖ, БАТЬКО і ДІДО

бл. п.

СТЕФАН ГУДА

ПАНАХИДИ відбудуться в понеділок, 22-го квітня 1991 р. та у вівторок, 23-го квітня 1991 р. о год. 7-ій веч. у похоронному заведенні Quin, Astoria, Broadway 35-20.

ПОХОРОН в середу, 24-го квітня 1991 р. о год. 9-ій рано в цьому ж заведенні, опісля в церкві чесного Хреста, Асторія, а відтак на цвинтар св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

У глибокому смутку:

дружина — СТЕФАНІЯ
сини —
інж. РОМАН з дружиною ЛІДОЮ
інж. ОРЕСТ з дружиною РОЗЕН
внуки — ХРИСТИНА, КАТЕРИНА, ГАЛИНА, АНДРЕЯ, ЛЯРИСА й ІВАННА
свати — ЮЛІЯ і ВОЛОДИМИР КОПЧИНСЬКІ
брат — РОМАН в Україні
родина в Франції

Лос Анджелес вшанував пам'ять Тараса Шевченка

У неділю, 10-го березня, в залі Українського Культурного Осередку зібралась українська громада Лос Анджелесу, щоб вшанувати пам'ять Тараса Шевченка. По традиційному відспіванні хором „Кобзар" американського славня і „Заповіту" Шевченка голова УКО Богдан Стус відкрив святочну програму. Святочну доповідь Мирона Долота відчитала громадська діячка Лос Анджелесу Марійка Огаренко. Автор доповіді, яку він назвав „Шевченко, яким я його бачу", майстерно змальовував портрет Тараса як поета, що „віддав життя за волю свого народу". Своєю поезією Тарас розбудив в народі приспану національну свідомість, влив нові життєдайні сили, відкриваючи в історії українського народу період боротьби з віковічним ворогом. Його збірка поезій „Кобзар" стала епохальною в історії української літератури.

В часи, коли жив і творив Шевченко, Україна знаходилась під страшним соціяльним і національним гнітом Москви. Тарас Шевченко, як сказав автор доповіді, безстрашною силою свого великого таланту заявив свій протест проти московського панування в Україні і засвідчив свою любов до України і українського народу".

Автор доповіді Мирон Долот відзначив ще одну важливу в літературі заслугу Тараса Шевченка. На початку XIX ст. появилась в літературі т. зв. „котляревщина". Цей стиль створили травестові письменники, які, не розуміючи соціяльно-національних проблем часу, в яких створилась „Енеїда" Котляревського, копіювали її і дійшли до безглуздої карикатурщини. Вживаючи карикатурно-бульварної мови, вони довели до того, що представили українську культуру в кривому дзеркалі.

Українська література стала предметом насмішок з боку ворогів України. І в цей час появився геній, який зумів протиставитися котляревщині. В п'ятдесятих роках з котляревщини нічого не залишилось, а українська література, збагачена Шевченком, стала займатись гуманітарними і соціяльно-національними проблемами. Вона стала головним рушієм національної свідомости українського народу.

На закінчення промови Мирон Долот зробив висновок: „Шевченка породила Україна. Вона дала йому багату й гарну українську мову; вона, Україна, вселила в нього український національний дух і зробила його захисником, оборонцем і провідником її народу; вона, Україна, зробила його символом її національних прагнень, поетом її минулої величі, співцем її меляхолійних пісень і пророком її майбутности. Ось таким я бачу Шевченка".

Зворушливу і дійсно глибоку змістом промову Мирона Долота і її рецитаторку Марійку Огаренко публіка сприйняла бурхливими оплесками.

Концертову частину святочної програми започаткували наші найменші з „Рідної Школи". Маленька Ксеня Лукія Снилик віддеклямувала дуже добре віршик „Я знаю про Шевченка". Дещо старший Микола Захарчук віддеклямував „Поклін Тарасові". Вдумливо і з чуттям деклямувала вірш „Тече вода з-під явора" Маруся Сосенко. Її батько, Петро Сосенко, відспівав при супроводі бандури поему „Зібралися всі бурлаки". Проста, тужлива, монотонна мелодія, яка була лише основою для речитативу, створила в уяві слухачів картину кобзаря, який в давні часи мандрував по Україні і оспівував долю й недолю народу.

В наступній частині програми виступила Маруся Черепенко. Вона відспівала пісню „Ой три шляхи широкії" (сл. Т. Шевченка, муз. Я. Степового) і три пісні на слова Т. Шевченка „Над Дніпровою сагою", „Утоптала стежечку" і „Нащо мені чорні брови".

Після сольоспіву виступили сумівці. Соломія Луцейко віддеклямувала „Березень", а Марко Білий — „Сповідь" Марійнни Савки. Деклямації були добре підготовані; за це публіка нагородила їх щирими оплесками. Зразок дійсно мистецької рецитації подала Анна Янчук у деклямації „Ой три шляхи широкії". Природна інтонація, зрівноважена динаміка і глибоке розуміння поезії створили безпосередній контакт між слухачами і поетом. Цю головну функцію мистецтва живого слова Анна Янчук виконала блискучо.

В останній частині програми виступив чоловічий хор „Кобзар", перейменований в честь бл. п. В. Божика на хор ім. В. Божика. Цей хор відспівав під диригентурою Григорія Галик-Голутяка чотири пісні на слова Шевченка: „Бандуристе, орле сизий", „Тополя", „Прощай, світе" і „Сонце заходить". Природна інтерпретація без зайвих динамічних ефектів, добре фразування і видержана гармонійна структура були доказом, що хор є в добрих руках і має всі дані, щоб вибитись на вершини хорового мистецтва. Грімкі оплески публіки були не лише висловом признання за його спів, але й подякою організаторам і поодиноким хористам за їх величезну самопосвяту у підтримці важливого в нашому громадському житті мистецького чинника. Фортепіяновий супровід був в руках проф. Лесі Куриленко-Ваханянин. Через довгі літа вона була нерозлучною співучасницею музичних виступів в наших громадських імпрезах. Треба відзначити також великий вклад праці в координації і оформленні програми Остапа Гаца і мгра Олеся Муця.

Програму закрила Марійка Огаренко. Вона подякувала виконавцям і всім тим, що причинилися до вшанування пам'яті великого Пророка України Тараса Шевченка. Грімким славнем „Ще не вмерла Україна", відспіваним всіма присутніми, закінчилась ця успішна імпреза.

Ігор Лесик

Нове розкішне...

(Закінчення зі стор. 2)

чуття. Протягом життя він дав докази цього своєю співучастю в численних діях українських мистців, від часу свого перебування у Львові до сьогоднішнього дня. Монографія варта уваги найширшого кола української спільноти.

За яку...

(Закінчення зі стор. 2)

космічними досвідами, залізнодорогами, повітряним і морським транспортом, системами зв'язку і інформації, екологічною політикою і визначення принципів використовування природних ресурсів.

6. Боротьба з переступністю, насамперед з організованими і міжнародними позазаконними силами.

7. Опрацювання і реалізація всесоюзних соціяльно-економічних, науково-технічних і екологічних програм.

Подані тут в скороченні головні повновласті, якими Компартія України готова наділити союзні органи влади, залишили б за Україною справді скупенькі права, подекуди більш обмежені як ті які, щонайменше в теорії, республіка має сьогодні. Україні прислуговувало б право на членство її президента (голови держави) в складі Ради Федерації, яка вирішувала б основні напрямні внутрішньої і зовнішньої політики Союзу та її прем'єра (голови уряду) в складі кабінету міністрів СССР, який підлягав би безпосередньо президентові СССР і відповідав би перед Верховною Радою СССР. Представники України входили б також на рівні з іншими республіками в склад Контрольної Палати СССР, завдання якої було б контролювати союзний бюджет і союзну власність.

Отож передавши „добровільно" всі атрибути державної суверенности в користь Союзу, Україна зреклась би більшости навіть і тих обмежених прав, які в інших федеративних державах є конституційно забезпечені за провінціями (наприклад в Канаді) чи штатами (наприклад в Австралії або Німеччині). Замість реальної суверенности, верховенства законів і неподільности влади на території України, про які так палко деклямує ЦК Компартії, їх проєкт союзного договору завів би Україну в статус справжньої колонії.

А щоб в нікого не залишалися якісь надії на майбутні зміни, ЦК Компартії постарався уточнити, що „договір заключається на необмежений час" та, що будь-які пропозиції змін в умовах договору можуть бути внесені не скорше як за п'ять років після його підписання і то „лише на основі референдуму громадян даної республіки". Розуміється, переведеному лише на основі союзного, а не республіканського, закону!

Спортові вісті

Редагує Омелян Твардовський

СК СУМ „Крилаті" — Ню Рошел Атлетікс — 5:0
СК СУМ „Крилаті" — Ню Рошел „Перу" СК — 2:0

Успішно продовжують виступати футболісти „Крилатих" у весняній рунді сезону. В чергових змаганнях за чемпіонат І дивізії „Істерн Дистрикт Сакер Ліг", перша дружина перемогла високим вислідом клюб Ню Рошел Атлетікс — 5:0 і цим самим змінила свою позицію в показнику табелі ігор на четвертому місці.

Невдало проводить свій сезон II дружина, яка зазнала дальших поразок з клюбами „Стейд Бретон" і „Сантосом" ідентичними вислідами по 2:0. В показнику табелі ігор ця дружина займає останнє місце.

В неділю, 24-го березня, перша дружина відбула свої визначені змагання за чашу Ліги з клюбом Ню Рошел „Перу", з яким виграла „сухим" вислідом 2:0.

У другій рунді наші футболісти зустрінуть клюб „Рай Нек" з Мамаронек.

УСВТ „Ч. Січ" — Бриджвотер СК — 0:1

Після однотижневої великодньої перерви, в неділю, 7-го квітня, розпочалися дальші ігри за чемпіонат півпрофесійної дивізії Гарден Стейт Ліги Ню Джерзі. Згідно з календарем змагань, футболісти „Ч. Січі" відбули поїздку до міста Бриджвотер, де в зустрічі з місцевим італійським клюбом зазнали мінімальної поразки 0:1. Незважаючи на ослаблений склад, в якому бракувало недужого І. Паливоди, братів Наполі і Т. Гадашія (покутував одномзагову суспенду за три „жовті картки"), „Ч. Січ" була вповні рівноправним суперником метких господарів і заслуговувала на ремис 0:0, одначе італійці використали свою єдину нагоду і здобули переможного гола. Склад „Ч. Січі" в цих змаганнях був: Хамуляк, І. Лисяк, В. Науменко, М. Дворський, П. Паливода, М. Горій, С. Даник, М. Варянка, Г. Сергіїв, М. Осовський, О. Василак, М. Ілью. Провідник і тренер Михайло Паливода.

Жіноча відбиванкова дружина — п'ята в турнірі

В суботу, 6-го квітня, в Лівінгстоні, Н. Дж., відбувся черговий турнір Відбиванкової Асоціяції ЗСА (район Гарден-Емпаєр) „А"-клясових жіночих дружин, де серед сімох клюбів виступила „Ч. Січ". Змагання цього турніру пройшли на вищому рівні, в якому цим разом наша дружина закінчила на п'ятому місці, після Лівінгстону, Персипені, Воррен і Скайвокерс. З огляду на контузії й інші перешкоди не змогли взяти участи в цьому турнірі С. Лопатовська, Ол. Тершаковець, К. Дівєрна. У звітовому турнірі змагалися: Аня Тершаковець, Е. Андерсон, І. Біланич, С. Келі, О. Лотоцька і Л. Трела. Провідниця дружини Аня Тершаковець.

(от)

Відбувся відбиванковий турнір СК СУМ „Крилаті" Йонкерс

В суботу, 16-го березня, відбувся відбиванковий турнір, що його влаштувала спортова ланка „Крилаті" при осередку СУМ в Йонкерсі. Турнір пройшов у спортовій залі Лінкольн Гай Скул в Йонкерсі. З великим захопленням з'їхалися з тієї нагоди змагуни й змагунки з ЗСА і Канади, які завзято змагалися за першенства своїх груп. Спригла цьому й добра погода, завдяки якій на турнір прибуло багато любителів цього спорту.

У змаганнях взяло участь 18 дружин, що приїхали з Торонто, Канада, Бостону, Бінгамптону, Гартфорду, Ньюарку і Ню Йорку. Дружини були поділені на чотири дивізії: дев'ять дружин в дивізії чоловіків, три в жіночій і по три юначок й юнаків. Почалися ігри чоловіків у двох підгрупах і закінчилися фіналом. У півфіналі дружина „Хмелі" перемогла УСК Ню Йорк 15:12, 15:10, а Воррен Ню Джерзі ВК УСВТ „Ч. Січ" — 15:3, 15:9. Остаточно Воррен ВК здобув перше місце, „Хмелі" друге і УСВТ „Ч. Січ" — третє. М. Завадівський з Воррену був вибраний найкращим відбиванкарем турніру. В жіночій дивізії до фіналу УСВТ ввійшли „Ч. Січ" і СК СУМ „Крилаті" Йонкерс. Перемогла дружина „Ч. Січі" вислідом 15:7, 15:6 і цим самим здобула перше місце. Друге зайняли „Крилаті" і третє дружина з Торонто. Найкращою змагункою турніру була вибрана Аня Тершаковець з дружини УСВТ „Ч. Січ".

В юнацькій дивізії переможцями вийшли юнаки „Крилатих" з Йонкерсу, здобувши у фіналі з дружиною Торонто вислід 3:15, 15:3 і 15:12. Третє місце зайняли юнаки з Пассейку. Найкращим відбиванкарем в цій дивізії був вибраний Марко Щебіняк з Бостону, який цим разом виступав у складі „Крилатих". В дивізії юначок перемогла дружина з Ньюарку своїх суперниць з Пассейку вислідом 15:7, 15:6. Дружина „Крилатих" з Йонкерсу зайняла третє місце. Найкращою змагункою в дивізії юначок вийшла Ірина Василик з дружини Ньюарку. Під час турніру відбулася теж льотерія спортових фантів, що їх подарували спортові установи в околиці Йонкерсу. По закінченні змагань турніру в Домі СУМ відбулася товариська вечірка, під час якої в дружній атмосфері забавлялися змагуни і гості турніру. Під час тієї вечірки відбулася теж роздача нагород і виграних льотерійних фантів. Приходи з льотерії були призначені на фонд молоди в Україні при Краєвій Управі СУМ, а також для дітей пок. Богдана Гошовського, який був відданим працівником при осередках СУМ в Ню Йорку, Йонкерсі та на Сумівській оселі. Помер несподівано 7 березня цього року.

Провідницею турніру була Оксана Лотоцька, ланкова відбиванки при „Крилатих", з якою дружньо співпрацювали різні організації в Йонкерсі. Ця співпраця запевнила успішне проведення тієї спортової імпрези, що пройшла в товариській атмосфері. Управа „Крилатих" при осередку СУМ в Йонкерсі складає подяку усім учасникам турніру і висловлює надію, що такі дружні змагання між українськими спортовими командами відбуватимуться частіше і таким чином будуть єднати нашу молодь.

О. Л.

Повідомлення проводу УСЦАК

Провід УСЦАК має шану зложити цією дорогою щиру подяку черговим жертводавцям на фонд закупу однострої і виряду збірним, що в червні їдуть в Україну та на подарки українським спортовцям на Батьківщині.

Проголошуємо черговий список присланих збіркових лист і поодиноких жертводавців:

1. Збіркові листи ч. 9 і 10, УСК Ню Йорк, збірщик Т. Щеснюк — 1,620 дол.
2. Збіркові листи ч. 27 і 33, збірщик Роман Куціль, Рочестер — 950 дол.
3. Микола Бойчук, член УСВТ „Ч. Січ" власник „Голідей Інн" — 500 дол.
4. Збіркові листи ч. 2 і 34 УСВТ „Ч. Січ" збірщики О. Т. і Р. Пиндус — 413 дол.
5. Український Народний Союз — 500 дол.
6. Збіркова листа осередку СУМ Ірвінгтон (М. Заверуха) — 82 дол.
7. Збіркові листи ч. 17 і 18 УСТ „Черник" Дітройт, збірщики В. Кізима і Х. Шалай — 200 дол.
8. Збіркова листа ч. 30, збірщик Ярослав Петрик, Пассейк — 405 дол.
9. Любомир Ямпіка — 25 дол.

Крім згаданих пожертв, окремо зібрано привіти до ювілейного альманаха СТ „Україна", що має появитися у Львові, на суму 4,750 долярів, які є здепоновані на спеціяльному конті і будуть передані представникам Ювілейного комітету у Львові.

Провід УСЦАК

ВІДІЙШЛИ ● ВІД НАС ●

ГРИГОРІЙ ВОЛОШАНСЬКИЙ, член УНС Відд. 100-го ім. Тараса Шевченка в Гері, Інд. помер 6-го березня 1991 року на 71-му році життя. Нар. 22-го жовтня 1919 року в Самборі, Україна. Членом УНС став 1949 року. Залишив у смутку дружину Олену, двох синів Ігоря і Майка, дочку Ольгу і 6 внуків: Дану, Христофора, Раєна, Тіну, Еріна і Гілярія. Похорон відбувся на Калюмет Семетері в Мер, Інд.
Вічна Йому Пам'ять!
Естер Цебак, секр.

МИХАЙЛО БЕРЕЗОВСЬКИЙ, член УНС Відд. 11-го ім. св. Михаїла в Джанставні, Па. помер 16-го березня 1991 року на 76-му році життя. Нар. 7-го жовтня 1914 року в Джанставні, Па. Членом УНС став 1934 року. Залишив у смутку брата Волтера з дружиною Мері, шваґра Івана Коривчака, шваґерку Мері Виар, племінників Волтера, Линдона і Крейґа Березовських. Похорон відбувся 18-го березня 1991 року на цвинтарі Ґрендвю в Джанставні, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Іван Сціпений, секр.

ЗЕНОВІЙ ЗАЗУЛЯК, член УНС Відд. 407-го в Торонто, Онт. помер 20-го січня 1991 року на 63-му році життя. Народжений в 1928 році. Членом УНС став 1966-го року. Залишив у смутку дружину Мері. Похорон відбувся 24-го січня 1991 року на цвинтарі Пайн Гілл в Торонто, Онт. Канада.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ВАСИЛЬ ПОТІШКО, член УНС Відд. 127-го ім. св. Миколая в Баффало, Н.Й. помер 5-го березня 1991 року на 95-му році життя. Нар. 4-го квітня 1895 року в селі Лабунь, Волинь, Україна. Членом УНС став 1953 року. Похорон відбувся на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
Петро Гаравус, секр.